

דעם רבינ'ס מעשיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות
מרבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

המעשה עם הבחינות
בלשה"ק

שיחות שאחר ספורי מעשיות (1)

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף. דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

א - ה'מְנוּרָה הַתְּלוּיָה'

מַעֲשֵׂה: אֶחָד הֵלֵךְ מֵאֲבִיו, וְהָיָה בְּמַדִּינֹת אַחֲרוֹת יָמָיו רַבִּים אָצֶל אַחֲרִים! - וְלִזְמַן בָּא לְאֲבִיו! - וְהִתְפָּאֵר בְּעַצְמוֹ: "שֶׁלֵּמַד שָׁם אֶמְנוּת גְּדוֹל: לַעֲשׂוֹת מְנוּרָה הַתְּלוּיָה" (שְׁקוֹרִין 'הַעֲנֵג לִיכְטֵעַר')!

וְעוֹה: "לְהִתְאַסֵּף כָּל 'בְּעַל־אֶמְנוּת' הַזֶּה, וְהוּא יֵרָאֵה לָהֶם חֲכָמָתוֹ בְּזֶה הָאֶמְנוּת!" - וְכֵן עָשָׂה אָבִיו - וְקִבֵּץ כָּל הַ'בְּעַל־אֶמְנוּת' הַזֹּאת, לְרֵאוֹת גְּדֹלֶת הַבֵּן, מַה שֶּׁפָּעַל בְּכָל הַיָּמִים הָאֵלּוּ שֶׁהָיָה בְּיַד אַחֲרִים.

וְהַבֵּן הוֹצִיא מְנוּרָה אַחַת שֶׁעָשָׂה! וְהִיָּתָה מְגַנָּה מְאֹד בְּעֵינֵי כָּל־סָם! - וְאֲבִיו הֵלֵךְ אֶצְלָם, וּבִקֵּשׁ מֵאֲתָם: "שִׁינְלוּ לוֹ הָאֶמֶת!" - וְהִכְרָחוּ לְהוֹדִיעַ לוֹ הָאֶמֶת: "שֶׁהִיא מְגַנָּה מְאֹד!"

וְהַבֵּן הִתְפָּאֵר: "הֲלֹא רֵאִיתֶם חֲכָמַת אֶמְנוּתִי!" - וְהוֹדִיעַ לוֹ אֲבִיו: "שֶׁלֹּא נִרְאָה יָפָה בְּעֵינֵי כָּל־סָם!" - הַשִּׁיב לוֹ הַבֵּן: אֲדַרְבְּא! בְּזֶה הִרְאִיתִי 'גְּדֹלְתִי! - כִּי הִרְאִיתִי לְכָל־סָם 'חֲסֻרוֹנָם! כִּי בְּזֹאת ה'מְנוּרָה', נִמְצְאִים ה'חֲסֻרוֹנוֹת' שֶׁל כָּל אֶחָד מֵהַ'בְּעַל־אֶמְנוּת' הַנִּמְצְאִים כֹּאן!

הֲלֹא תִרְאֶה: שֶׁאֶצֶל זֶה, מְגַנָּה 'חֲתִיכָה זו'! אֲבָל 'חֲתִיכָה אַחֲרֵת', יָפָה אֶצְלוֹ מְאֹד! - וְאֶצֶל אַחֵר לְהַפְּדוֹ! אֲדַרְבְּא! זֹאת הַחֲתִיכָה שֶׁהִיא מְגַנָּה אֶצֶל חֲבֵרוֹ - הִיא יָפָה וְנִפְלְאָה בְּעֵינָיו! רַק זֹאת הַחֲתִיכָה מְגַנָּה! - וְכֵן אֶצֶל כָּל־סָם: מַה שֶּׁרַע בְּעֵינֵי זֶה, הִיא יָפָה בְּעֵינֵי חֲבֵרוֹ! - וְכֵן לְהַפְּדוֹ!

וְעִשִּׂיתִי מְנוּרָה זֹאת, מ'חֲסֻרוֹנוֹת [שְׁלָהֶם] לְבָדָם! - לְהִרְאוֹת לְכָל־סָם: שֶׁאֵין לָהֶם שְׁלֵמוֹת! וְיֵשׁ לְכָל אֶחָד חֲסֻרוֹן! - כִּי מַה שִּׁיפָּה בְּעֵינָיו, הוּא חֲסֻרוֹן בְּעֵינֵי חֲבֵרוֹ! - אֲבָל בְּאֶמֶת, אֲנִי יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כְּתַקּוּנֹו!

[מְסִים רַבְּנוּ ז"ל]: אִם הָיוּ יוֹדְעִים כָּל ה'חֲסֻרוֹנוֹת' וְה'נִמְנָעִים' שֶׁל הַדְּבָר - הָיוּ יוֹדְעִים מַהוֹת הַדְּבָר, אִם שֶׁלֹּא רָאוּ אוֹתוֹ מֵעוֹלָם!

ב - גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי הַשֵּׁם

[קָדָם שֶׁבַת חֲנוּכָה - שְׁנַת תַּקְס"ה]

[הַהֲשַׁלְמוֹת בְּסוּגָרִים לְשִׂיחָה הַזֶּה (0 - הוּא מִן: א) שִׂיחוֹת־הַר"ן (ש. ב) חֲיִי־מוֹהֲר"ן ע.ה. ג) הַקְּדָמָה שְׁנִיָּה לְסִפְרֵי־הַמַּדּוֹת].

(שִׁיחַ לְסִפְרֵי־הַמַּדּוֹת (דַּעַת ח"ב א) - הַמַּתְחִיל: דַּע כִּי לְכָל הַעוֹלָמוֹת וְלְכָל נִבְרָא יֵשׁ קוֹמָה מְיַחֲדָת וְכוּ', לְמַשְׁל מִיֵן הָאָרֶזְה וְכוּ'. וְהַהֲבָדִלִים כָּל־סָם הֵם רְמוּזִים בְּתַמּוּנַת הָאוֹתִיוֹת וּבְצֻרּוֹפֵיהֶם. וְהַזְּכָה לְהַבִּין אֶת הַתּוֹרָה וְכוּ'. - נִרְאֶה לִּי שֶׁזֶהוּ עֵינֵן הַשִּׂיחָה שֶׁשִּׁמְעֵתִי מִפִּיו הַקְּדוֹשׁ קָדָם שֶׁבַת חֲנוּכָה תַקְס"ה מַעֲנִין הַבְּרִיּוֹת שֶׁל הַעוֹלָם).

"גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי הַשֵּׁם" [תַּהֲלִים קִיא, ב]. "אֵין אָדָם דּוֹמָה לְחֲבֵרוֹ, וְכָל הַצּוּרוֹת הָיוּ בְּאָדָם הַרְּאוּשׁוֹן" [סְנֵהֲדָרִין פ"ד מ"ה! - הֵינּוּ: בְּתַבַּת "נַעֲשֶׂה] אָדָם" [בְּרֵאוּשִׁית א, כו] לְבַד, הָיוּ נִכְלָלִין כָּל הַצּוּרוֹת הַלְּלוֹ [כָּל מִינֵי הַתַּמּוּנוֹת שֶׁל כָּל בְּנֵי אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם! - [וְכֵן תַּבַּת (שָׁם שָׁם, כַּד]: "בְּהִמָּה וְחִיָּה" וְכוּ', הַנֶּאֱמָר ב'מַעֲשֶׂה־בְּרֵאוּשִׁית', בְּזוֹ הַתַּבָּה גַּם כֹּן נִכְלָל כָּל הַתַּמּוּנוֹת שֶׁל כָּל בְּהִמָּה וְחִיָּה].

וְכֵן בְּשִׂאָר דְּבָרִים [שִׂאָר הַנִּבְרָאִים]. כָּל ה"מְאוּרוֹת" הָיוּ נִכְלָלִין בְּתַבַּת "אוֹר" [שָׁם שָׁם, ג] לְבַד, וְכֵן כָּל־סָם, הֵינּוּ: כָּל 'מַעֲשֶׂה־בְּרֵאוּשִׁית! - וְאֶפְלוֹ הַעֲלִין שֶׁל הָאֵיֶלֶךְ, אֵין אֶחָד דּוֹמָה לְחֲבֵרוֹ וְכוּ'!

וְהָאֵרִיךְ בְּעֵינֵן זֶה הַרְּבָה מְאֹד! - וְאָמַר אָז: שִׁישׁ חֲכָמוֹת בְּזֶה הַעוֹלָם, שִׁיכּוֹלִים לְחִיוֹת עִם הַחֲכָמוֹת לְבַד, בְּלִי שׁוּם אֲכִילָה וְשִׂתִּיָּה [עֵין זֶהר בְּשַׁלַּח ס.ב]. - (כִּי יֵשׁ דְּבָרִים נִפְלְאִים וְחֲכָמוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְנוֹרְאוֹת אֶפְלוֹ בְּזֶה הַעוֹלָם שִׁיכּוֹלִין לְחִיוֹת בָּהֶם לְבַד בְּלִי שׁוּם אֲכִילָה וְשִׂתִּיָּה! - וְהָאֵרִיךְ אָז בְּשִׂיחָה נִפְלְאָה וְנוֹרְאָה! (וְלֹא זְכִינוּ לְכַתְּבָהּ)!

ג - הַפְּלוּמָפ (מְשֻׁאָבָה)

[שְׁבֻעוֹת - שְׁנַת תַּקְס"ז]

[הַמַּעֲשֶׂה מ"הסוּס עִם הַפְּלוּמָפ", [נֶאֱמָר ב] שְׁבֻעוֹת תַּקְס"ז בְּזֹאסְלָב. חֲיִי־מוֹהֲר"ן נט]

[הַהֲשַׁלְמוֹת בְּסוּגָרִים לְשִׂיחָה הַזֶּה (0 - הוּא מִן: א) חֲיִי־מוֹהֲר"ן קנא. ב) שִׁיחַ־שְׁרִפִּי־קָדָשׁ הַקְּדוֹשׁ ח"ג תַּתִּיד, מִפְּתַב־יַד רַבִּי נִפְתָּלִי ז"ל].

[אוֹת א] לְעֵינֵן שֶׁהָיוּ מְסַפְּרִים מְאֹד (מִחֲבֵרֵינוּ): שֶׁהָיָה אָז בְּכֶרֶךְ גְּדוֹל שֶׁל עִירוֹת הַעוֹבְדֵי־כּוֹכָבִים (בְּפִטְעֵרְבוֹרְג!) - וְנִתְעַכַּב שָׁם הַרְּבָה, מִחֲמַת שֶׁנִּדְמָה לוֹ בְּכָל־פְּעַם: "שֶׁעַכְשָׁו יַפְּעֵל!" - וְכֵן בְּכָל־פְּעַם [נִדְמָה לוֹ כְּכֹה]! עַד שֶׁנִּתְעַכַּב הַרְּבָה שָׁם!

(ב'חֲיִי־מוֹהֲר"ן קנא, כּוֹתֵב מוֹהֲרַנְיָת ז"ל: וְאָז בְּאוֹתוֹ הַשְּׁנָה נִשְׁנַת תַּקְס"ז, הַכְּרַחֲתִי לְנוֹד מִמְּקוֹמִי מִנְּעַמְרִיב לְמֵאֵה־לִיב! - וּבְאוֹתָהּ הַשְּׁנָה נִתְבַּלְבְּלוּ כְּמֹה אֲנָשִׁי־שְׁלוֹמֵנוּ! רַבִּי אַבְרָהָמָצִי הָיָה בְּפִטְעֵרְבוֹרְג! וְרַבִּים נִתְבַּלְבְּלוּ מְאֹד! - וְרַבְּנוּ ז"ל בְּעַצְמוֹ הָיָה נַעֲוֹנֵד בְּאוֹתוֹ הַשְּׁנָה, בְּהַנְּסִיעָה הַגְּדוֹלָה (וְכוּ')!

וְאָמַר [רַבֵּנוּ ז"ל]: שְׂכַן הַדֶּרֶךְ כְּשֶׁבָּאִין לְמִקְוֹמוֹת פְּאֵלֵהוּ, שְׂנַדְמָה בְּכָל־פְּעַם: "עֵתָה אִפְעֵל! עֵתָה אִפְעֵל! וְכוּ' וְכוּ'".

[אוֹת ב] וְסִפֵּר מַעֲשֵׂה: שֶׁהָיָה אִישׁ אֶחָד, שֶׁלֹּא הָאָמִין בְּמָה שְׂאוּמְרִים הָעוֹלָם: "שֵׁישׁ לְצִים מִסְטְרָא־אֲחָרָא, שְׁבָאִים לְפַעְמִים וּמִטְעִין בְּנִי־אָדָם, כְּמוֹ שְׂאֲרַע כְּמָה פְּעָמִים!" - וְהוּא לֹא הָאָמִין בְּזֶה!

פַּעַם אַחַת בְּלֵילָה - בָּא אֶצְלוֹ 'לֵץ' אֶחָד, וְקִרְאוּ אֶל הַחוּץ: "שֵׁישׁ!" - וַיֵּצֵא לַחוּץ! וְהִרְאָה לוֹ הַ'לֵץ': "שֵׁישׁ לוֹ 'סוּס נָא' לְמַכֵּר!"

וַיֵּרָא: וְהִנֵּה הוּא 'סוּס נָא' מְאֹד! - וַשְּׂאֵלוֹ [מִהֲלָץ]: "כְּמָה אַתָּה רוֹצֵה?"! - הִשִּׁיב הַ'לֵץ': 'אַרְבַּעַה אֲדוּמִים!' - וְרָאָה: שֶׁהוּא שׁוֹה בְּשִׁפֵּי 'שְׂמוּנָה אֲדוּמִים', כִּי הוּא 'סוּס מְבֹהָר וְטוֹב מְאֹד!' - וְקָנָה אֶצְלוֹ הַ'סוּס', בְּעַד 'אַרְבַּעַה אֲדוּמִים!' וְהָיָה אֶצְלוֹ 'מְצִיאָה גְדוֹלָה'!

לְמַחֵר הוֹצִיא הַ'סוּס' לְמַכֵּר! - וְעָמְדוֹ עַל הַמַּקְתָּ, וְרָצוּ לְתֵן לוֹ אֵיזָה סֶךְ! - אָמַר: "מִסְתַּמָּא אִם גּוֹתְנִין לִי סֶךְ כְּזֶה, הוּא שׁוֹה כְּפָלִים!"! - וְלֹא נִתְרַצָּה!

וְהוֹלִיךְ הַ'סוּס' לְהַלְךְ! וְרָצוּ לְתֵן לוֹ גַם כְּפָלִים כְּרָצוֹנוֹ! - אָמַר: "מִסְתַּמָּא שׁוֹה יוֹתֵר כְּפָלִים מִזֶּה הַסֶּךְ!"!

וְכֵן הוֹלִיךְ הַ'סוּס' לְהַלְךְ! - עַד שֶׁנִּכְנַס סֶךְ מְכִירַת הַ'סוּס' לְאֵלְפִים! - וְלֹא נִתְרַצָּה עִם אֶחָד לְמַכְרוֹ! כִּי כָּל מָה שֶׁרָצוּ לְתֵן לוֹ, אָמַר: "מִסְתַּמָּא שׁוֹה יוֹתֵר בְּכָפָלִים!"! - עַד שֶׁלֹּא נִמְצָא מִי שִׁיקָחְהוּ, רַק הַמְּלִכָּה!

וְהוֹלִיכּוּ לְהַמְלִכָּה! - וְרָצָה לְתֵן לוֹ הַמְּלִכָּה סֶךְ עָצוּם! כִּי הַ'סוּס' הוֹטֵב מְאֹד מְאֹד בְּעֵינֵי כָּל! - וְלֹא נִתְרַצָּה עִם הַמְּלִכָּה גַם־כֵּן! כִּי אָמַר [הָאִישׁ הַזֶּה]: "מִסְתַּמָּא שׁוֹה יוֹתֵר!"! - עַד שֶׁגַם הַמְּלִכָּה לֹא קָנָה הַ'סוּס'!

[אוֹת ג] וְהִלְךְ מִהַמְּלִכָּה עִם הַ'סוּס' לְהַשְׁקוֹתוֹ! - וְהָיָה שֶׁם 'פְּלוּמְפ' שֶׁמֶשֶׁם מִשְׁקִין! [מִשְׁאֲבָה] וְעֲלִיָּה 'בְּרַז' שְׂמוּנָה שׁוֹאֲבִים מִים - רוֹאִים אֶת זֶה גַם כְּהִיּוֹם בְּאַוּגְרִינְיָא בְּרַחֲבֵי. - וְקַפֵּץ הַ'סוּס' לְתוֹךְ הַפְּלוּמְפ, וְנִתְעַלֵּם וַאֲיִנְנוּ! - הִינּוּ: שְׂנַדְמָה לוֹ כֶּךָ, כִּי הָיָה 'מַעֲשֵׂה־לְצִים' כָּל הָעֲנִין שֶׁל הַ'סוּס'!

וְצַעַק מְאֹד עַל־זֶה! - וְנִתְקַבְּצוּ אֵלָיו בְּנֵי־הָעוֹלָם לְקוֹל זַעֲקָתוֹ, וַשְּׂאֵלוּ אוֹתוֹ: "מָה אַתָּה צוֹעֵק?"! -

הַשִּׁיב: שֶׁהַ'סוּס' שָׁלוֹ קַפֵּץ לְתוֹךְ הַפְּלוּמְפ! - וְהָפּוּ אוֹתוֹ [הָאִישׁ הַזֶּה] "הִכָּה וּפְצוּע" [לְשׁוֹן הַכְּתוּב מְלָכִים־א כ, לז], כִּי נִדְמָה לְ'מִשְׁנָע'! - כִּי 'נִקְבַּה הַפְּלוּמְפ' צַר מְאֹד, וַאֲיֵךְ אִפְשֵׁר שִׁיקַפֵּץ הַ'סוּס' לְשָׁם!?

וְרָאָה: שֶׁמִּכֵּין אוֹתוֹ! וְהוּא נִרְאָה כְּמִשְׁנָע! - וְרָצָה לִילְךְ מִשָּׁם! - בְּתוֹךְ שֶׁרָצָה לִילְךְ מִשָּׁם, וְהִנֵּה הַ'סוּס' מִתְחִיל לְהוֹשִׁיט רֵאשׁוֹ מִתּוֹךְ הַפְּלוּמְפ! - וְהִתְחִיל [הָאִישׁ הַזֶּה] לְצַעַק שְׁנִית: "אַהֵה. אַהֵה!"! - מִחֲמַת שְׂנַדְמָה לוֹ: "שֵׁישׁ שָׁם 'סוּסוֹ'!"

וְנִתְקַבְּצוּ שׁוֹב אֶצְלוֹ בְּנֵי־הָעוֹלָם, וְהָפּוּ אוֹתוֹ שְׁנִית! כִּי הוּא 'מִשְׁנָע' כְּנִ"ל! - וְרָצָה שׁוֹב לִילְךְ מִשָּׁם! - כִּיּוֹן שֶׁרָצָה לִילְךְ, וְהִנֵּה מוֹשִׁיט שׁוֹב הַ'סוּס' אֶת רֵאשׁוֹ מִן הַפְּלוּמְפ! - וְהִתְחִיל [הָאִישׁ] לְצַעַק עוֹד כְּנִ"ל! - וְנִתְקַבְּצוּ שׁוֹב אֵלָיו! וְהָפּוּ כְּנִ"ל!

[אוֹת ד] (הַנִּמְשָׁל הוּא): כֶּךָ: הַ'סְטְרָא־אֲחָרָא' מְטַעֵה אֶת הָאָדָם בְּכָל־פְּעַם, עַל לֹא דָבָר, בְּ'שִׁקְרָא־גְמוּר' שֶׁאִין בּוֹ מִמֶּשֶׁ! - וְהוּא נִסְתָּ אַחֲרֵיהּ, וְהוֹלִיךְ אַחֲרֵיהּ! - וְנִדְמָה לוֹ בְּכָל־פְּעַם: "שִׁירוּיָה יוֹתֵר! וַיִּמְלֹא תַאֲוֹתוֹ יוֹתֵר!"! - וְרָץ אַחֲרֵיהֶם כְּמָה עֵתִים! - וּפְתָאֵם נִתְעַלְמוּ! וּבּוֹרְחִים וּמִסְתַּלְקִים מִמֶּנּוּ כָּל הַתַּאֲוֹת!

כַּאֲשֶׁר מְזַדְמֵן לְפַעְמִים: שֶׁהַתַּאֲוֹת' מִסְתַּלְקִים קָצָת! וּכְאֲשֶׁר הָאָדָם רוֹצֵה לְפָרֵד מֵהֶם, אֲזִי הוֹזְרִים וּמוֹשִׁיטִים רֵאשֶׁם! וְהוּא הוֹזֵר וְרוֹדֵף אַחֲרֵיהֶם! - וְכֵן מִתְנַהֵג לְהַלְךְ: שֶׁתִּכְפֵּה שְׂמוֹשִׁיטִים רֵאשֶׁם, הוּא הוֹזֵר לְרֹדֵף אַחֲרֵיהֶם! - וְלֹא בָּאֵר הָעֲנִין יוֹתֵר! - וְהָבֵן הֵיטֵב!

ד - מַעֲשֵׂה בְּצַדִּיק גְּדוֹל מְאֹד

מַעֲשֵׂה בְּצַדִּיק אֶחָד! שֶׁהָיָה צַדִּיק גְּדוֹל מְאֹד, שִׁיָּצָא מִתַּאֲוָה הַיְדוּעַ לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי כְּרָאוּי בְּשִׁלְמוֹת! - וְעָלָה לְעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים! וְרָאָה: שֶׁמִּנְחָה בִּיזְרָה, חֲתִיכוֹת בְּשָׂר וְעֲצָמוֹת! - וַשְּׂאֵל: "מָה זֹאת?"! - וְהִשִּׁיבוּ לוֹ: "שִׂזְאֵת הִיְתָה אִשָּׁה 'פְּתִי־תֹאֵר'! וְעַל־כֵּן, מִחֲמַת שֶׁהִיְתָה וְכוּ' לְעֵבְרָה, עַל־כֵּן וְכוּ' [מִגִּיעַ לָהּ זֹאת]!"

[אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל]: וּמִזֶּה רָאוּי לְרִאוֹת גְּנוּת תַּאֲוָה הַזֹּאת, אִם הוֹתְכִין אוֹתָהּ לְחֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת, הֵאֵם יִהְיֶה שִׁיף הַתַּאֲוָה וְכוּ'!"

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מהשיחות שאחר ספורי מעשיות - (1)

- א. כי רצה להשתמש בזה לצרכו
- ב. כי כל מה שרצו ליתן לו, אמר מסתמא שוה יותר כפליים מזה
- י. למה לא קנהו המלך בעצמו?
 - א. כי לא היה נאה בשביל המלך
 - ב. כי המלך לא רצה לשלם יקר
 - ג. כי אמר האיש מסתמא שוה יותר
- יא. מה קרה להסוס כשהאיש הלך להשקותו?
 - א. נדמה לו שקפץ הסוס לתוך הפלומפ (משאבה) ונתעלם ואיננו
 - ב. הסוס ברח
 - ג. נדמה לו שנפל ומת
- יב. למה הכו בני העולם את האיש הכה ופצוע
 - א. כי היה צועק בקול גדול
 - ב. כי הוא הכה לסוס
 - ג. כי נדמה למשוגע - כי נקב הפלומפ צר מאוד וא"א שיקפוץ הסוס לשם
- יג. מה ראה האיש כשרצה לילך משם?
 - א. שהסוס מת במקום
 - ב. שהסוס עומד במקומו
 - ג. שהסוס מתחיל להושיט ראשו מתוך הפלומפ
- יד. מה עשה האיש כשראה זה?
 - א. התחיל לבכות
 - ב. התחיל לרקוד ולשמוח
 - ג. התחיל לצעוק שנית
- טו. מתי והיכן סיפר רבינו את הסיפור הזה?

(עיי' בחיי מהר"ן אות נ"ט)

 - א. פסח תקס"ז בברסלב
 - ב. שבועות תקס"ז באומן
 - ג. שבועות תקס"ז בזאסלב
- טז. מה אומר רבינו *אומר רבינו אומר מהסיפור הזה?*

- א. באיזה אומנות התפאר הבן שלמד שם?
 - א. סנדלרות
 - ב. ליטוש יהלומים
 - ג. לעשות מנורה התלויה
- ב. את מי צוה להביא לראות את אומנתו?
 - א. את כולם מקטן ועד גדול
 - ב. את כל בעלי אַמניות
 - ג. את בעלי אַמניות מאותו אומנות שהתפאר הבן בזה
- ג. האם מה שהראה להם מצאה חן בעינם?
 - א. בוודאי
 - ב. היתה מגונה מאוד בעיני כולם
 - ג. לחלקם מצאה חן, ולחלקם לא
- ד. איזה חלק היה מגונה בעינם?
 - א. אצל כולם היה מגונה חלק אחד
 - ב. כולו היה מגונה אצל כולם
 - ג. אצל כל אחד היה מגונה חתיכה אחרת
- ה. השלם את דברי רבינו "שיש חכמות בזה העולם, שיכולים לחיות עם החכמות לבד"?
 - א. עם קצת אכילה ושתייה
 - ב. עם מיעוט שינה
 - ג. בלי שום אכילה ושתייה
- ו. למה האחד התעכב בכרך גדול של עירות העכו"ם?
 - א. כי פעל שם הרבה דברים
 - ב. כי היה נדמה לו בכל פעם שעכשו יפעל
 - ג. כי אמרו לו בכל פעם שעכשו יפעל
- ז. מה ראה הלץ לאיש אחד בחוץ?
 - א. שיש לו סוס נאה למכור
 - ב. שיש לו חמור נאה למכור
 - ג. שיש לו גמל נאה למכור
- ח. בכמה אדומים קנהו מהלץ?
 - א. 8 אדומים
 - ב. 4 אדומים
 - ג. 26 אדומים
- ט. למה לא נתרצה האיש למכרו?
 - א. כי הציעו לו רק 2 אדומים

אשרינו שאנו זוכים ללמוד את ספורי רבינו הק' - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך